

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T-Mobile Czech Republic a.s.**, se sídlem Tomíčková 2144/1, Praha 4, zastoupený JUDr. Martinem Klimplem, advokátem, se sídlem U Prašné brány 1078/1, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti**: 1. Agentura pro podporu podnikání a investic CzechInvest, se sídlem Štěpánská 15, Praha, zastoupená JUDr. Vilémem Podešvou LL.M., advokátem, se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha 4, 2. O2 Czech Republic a.s., se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4, v řízení o kasačních stížnostech žalovaného a osoby zúčastněné na řízení 1. proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013 - 156,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013 - 156, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Žádost Agentury pro podporu podnikání a investic CzechInvest o vrácení soudního poplatku **se zamítá**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Osoba zúčastněná na řízení 1. jako zadavatel [(dále jen „stěžovatel b)“] zahájila otevřené zadávací řízení na nadlimitní veřejnou zakázku „*Cenově zvýhodněné ICT služby pro malé a drobné podniky - Zvýšení konkurenceschopnosti malých a drobných podniků prostřednictvím finanční podpory pořízení základních ICT služeb v rámci OPPI*“ podle § 21 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších

předpisů (dále jen „ZVZ“). Dne 17. 2. 2012 rozhodl stěžovatel b) v souladu s § 84 odst. 2 písm. e) a odst. 3 písm. b) ZVZ o tom, že se zadávací řízení ruší [dále také jen „první rozhodnutí stěžovatele b)“]. Proti tomu podala společnost GTS Czech s.r.o. (v důsledku realizace fúze sloučením došlo k zániku společnosti GTS Czech s.r.o. a k přechodu jejího jmění na nástupnickou společnost T-Mobile Czech Republic a.s.; dále jen „žalobce“) námitky podle § 110 ZVZ. Následně podal žalobce ve smyslu § 114 odst. 1 ZVZ k žalovanému [dále jen „stěžovatel a)“] návrh na přezkum prvního rozhodnutí stěžovatele b).

Stěžovatel a) rozhodnutím ze dne 4. 7. 2012, č. j. ÚOHS-S96,97,168/2012/VZ-12415/2012/520/DŘÍ, učinil opatření k nápravě podle § 118 odst. 1 ZVZ a první rozhodnutí stěžovatele b) zrušil. Proti rozhodnutí stěžovatele a) podal stěžovatel b) rozklad. Předseda stěžovatele a) rozhodnutím ze dne 13. 2. 2013, č. j. ÚOHS-R188,197/2012/VZ-2868/2013/310/IPs, zrušil rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 4. 7. 2012 a věc vrátil k novému projednání. V návaznosti na uvedená rozhodnutí stěžovatele a) a jeho předsedy stěžovatel b) rozhodnutím ze dne 15. 4. 2013 podle § 111 odst. 6 ZVZ zrušil své první rozhodnutí ze dne 17. 2. 2012 a zároveň navrhl stěžovateli a), aby zastavil řízení ve věci přezkoumání úkonů stěžovatele a) v předmětné veřejné zakázce pro bezpředmětnost. Stěžovatel a) rozhodnutím ze dne 24. 5. 2013, č. j. ÚOHS-S96,97,168/2012/VZ-9259/2013/523/Krk, řízení zastavil pro zjevnou bezpředmětnost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“).

Proti rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 24. 5. 2013 podal žalobce rozklad. V průběhu řízení o rozkladu stěžovatel b) rozhodnutím ze dne 18. 6. 2013 [dále také jen „druhé rozhodnutí stěžovatele b)“] podle § 84 odst. 2 písm. e) ZVZ zrušil zadávací řízení, neboť předmět plnění veřejné zakázky přestal být s ohledem na čas a lhůty stanovené v zadávacím řízení *de facto* i *de iure* realizovatelný. O tomto druhém rozhodnutí stěžovatele b) byl stěžovatel a) žalobcem informován v doplnění rozkladu ze dne 20. 6. 2013. Rozhodnutím ze dne 21. 10. 2013, č. j. ÚOHS-R162/2013/VZ-20514/2013/310/IPs, předseda stěžovatele a) rozhodnutí o zastavení řízení ze dne 24. 5. 2013 potvrdil a rozklad zamítl.

II. Napadený rozsudek krajského soudu

Rozhodnutí o rozkladu ze dne 21. 10. 2013 napadl žalobce žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozsudkem ze dne 26. 3. 2015, č. j. 62 Af 120/2013 - 156, zrušil rozhodnutí předsedy stěžovatele a) ze dne 21. 10. 2013 a rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 24. 5. 2013 a věc vrátil stěžovateli a) k dalšímu řízení.

Krajský soud dospěl k závěru, že je-li vedeno správní řízení o návrhu ve smyslu § 114 odst. 1 ZVZ na přezkoumání úkonu zadavatele, kterým navrhovatel brojí proti rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení, a v jeho průběhu zadavatel sám své rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení zruší, pak je dosaženo stavu, kterého mohl navrhovatel ve správním řízení před stěžovatelem a) nejvýše dosáhnout. Taková situace je zásadně (bez přistoupení zvláštních okolností) důvodem pro zastavení správního řízení pro jeho zjevnou bezpředmětnost podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Ukončení správního řízení uvedeným způsobem však podle krajského soudu nepřichází v úvahu za

pokračování

situace, kdy sice zadavatel [stěžovatel b)] své rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, jež bylo předmětem návrhu na zahájení správního řízení k stěžovateli a), sám zrušil, avšak následně znovu o zrušení zadávacího řízení rozhodl, přitom věcně se tak stalo z obdobných důvodů jako v prvním případě, které byly předmětem návrhu. Tehdy je namístě, aby správní řízení zaměřené na meritorní přezkum důvodů pro zrušení zadávacího řízení zadavatelem [stěžovatelem b)] před stěžovatelem a) nadále pokračovalo. Přezkumem takového „nového“ rozhodnutí zadavatele [stěžovatele b)] o zrušení zadávacího řízení se stěžovatel a) materiálně nevychýlí z předmětu řízení, jež je o návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele [stěžovatele b)] před ním vedeno.

Krajský soud tedy posoudil rozhodnutí předsedy stěžovatele a) ze dne 21. 10. 2013 a rozhodnutí stěžovatele a) ze dne 24. 5. 2013 jako nezákonná, a proto je podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil stěžovateli a) k dalšímu řízení.

III. Kasační stížnost stěžovatele a)

Stěžovatel a) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy z důvodů nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Konkrétně stěžovatel a) namítl, že krajský soud nesprávně posoudil skutkový stav a následně nesprávně posoudil právní otázku, protože dospěl k závěru, že důvody zrušení zadávacího řízení uvedené v prvním rozhodnutí stěžovatele b) a v jeho druhém rozhodnutí byly obdobné. Krajský soud se zabýval pouze částí důvodů, aniž by je posoudil v celkovém kontextu. Poprvé bylo zadávací řízení zrušeno z důvodu vyloučení všech uchazečů kromě žalobce, a dále proto, že z důvodu procesních průtahů bylo neefektivní zadávat veřejnou zakázku ve stávajícím rozsahu, neboť s ohledem na zkrácení doby poskytování předmětných služeb, ke kterému došlo na základě neúspěšné realizace zadávacích řízení, již nebylo možné předpokládaným způsobem čerpat prostředky z operačního programu. Uvedený důvod není stejný s tím, pro jaký bylo zadávací řízení zrušeno podruhé, když bylo stěžovatelem b) konstatováno, že již prakticky není možné, aby zadávací řízení bylo ukončeno tak, aby do 30. 6. 2013 byla uzavřena smlouva mezi vybraným uchazečem jako poskytovatelem a uživateli, tj. třetími osobami, v jejichž prospěch měly být ICT služby tvořící předmět plnění veřejné zakázky poskytovány. Krajský soud nepřipustně zjednodušil důvody zrušení zadávacího řízení, což vedlo k nesprávným právním závěrům.

Stěžovatel a) dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Ten se v rozsudku nezabýval jeho tvrzením, že je třeba dodržovat postup stanovený zákonem v § 110 a násl. ZVZ, který předchází podání návrhu k stěžovateli a) a umožňuje v prvé řadě zadavateli napravit jeho případný chybný postup. Postupem dovozeným krajským soudem by docházelo k omezení práv a obcházení zadavatele. Stěžovatel a) nemůže ve správním řízení odůvodnit svůj postup, kterým by obešel zákonem stanovené náležitosti zahájení správního řízení na návrh a návrhu samotného tím, že postup stěžovatele b) jako zadavatele v něm vyvolává pochybnosti o jeho pravých důvodech, a proto přezkoumává i

jeho následující úkony, aniž by k tomu byly splněny zákonné podmínky (zejména podání včasných námitek, nevyhovění námitkám zadavatelem, podání návrhu ve lhůtě a složení kauce). Naopak by stěžovatel a) musel odůvodnit, proč nerespektoval zákonný postup.

Stěžovatel a) rovněž namítl, že mu krajský soud neponechal možnost správního uvážení, což je odklonem od judikaturní praxe (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 10. 11. 2011, č. j. 62 Af 52/2010 - 89), jenž krajský soud nijak neodůvodnil. Případný výrok stěžovatele a) by, bez ohledu na úvahy krajského soudu, musel znít tak, že návrh se stal zjevně bezpředmětným, neboť stěžovatel a) již nemůže uložit nápravné opatření, kterým by zrušil první rozhodnutí stěžovatele b) (zadavatele), neboť tento úkon v době rozhodování stěžovatele b) již neexistoval. Jiný výrok by byl možný pouze při postupu, k němuž zavazuje stěžovatele a) krajský soud, tedy rozšířením řízení z moci úřední. Podle stěžovatele a) lze správní řízení zahajované na návrh rozšířit nad rámec návrhu pouze na úkony, které předcházely úkonu, jehož se týká návrh navrhovatele. Pro úplnost stěžovatel a) konstatoval, že žalobci nic nebránilo namítat nesprávnost druhého zrušení zadávacího řízení.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel a) navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV. Kasační stížnost stěžovatele b)

Rovněž stěžovatel b) (osoba na řízení zúčastněná 1. - zadavatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy z důvodů nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

Konkrétně stěžovatel b) namítl nezákonnost spočívající v nesprávném a v kontextu napadeného rozhodnutí nesrozumitelném výkladu přípustnosti zastavení řízení zahájeného na návrh podle § 114 ZVZ pro zjevnou bezpředmětnost postupem podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. K tomu má být zadavatel [stěžovatel b)] oprávněn pouze tehdy, pokud tímto zastavením dojde k objektivnímu procesnímu uspokojení navrhovatele, tedy pokud je skutečně dosaženo stavu, jehož hodlal navrhovatel dosáhnout svým návrhem. Podle stěžovatele b) krajský soud značně rozšířil účel správního návrhového řízení z individuálně určeného úkonu, proti kterému návrh směřuje, na jakýkoliv úkon se stejným či obdobným obsahem, čímž předkládá výrazně restriktivní výklad § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, jenž nemá oporu v zákoně, judikatuře ani doktríně. Podle stěžovatele b) nastává zjevná bezpředmětnost návrhu coby obecný důvod zastavení správního řízení tehdy, pokud v důsledku okolností vzniklých po zahájení řízení již objektivně nelze vydat rozhodnutí, kterého se navrhovatel domáhá. Návrh žalobce směřoval proti individuálně určenému rozhodnutí, které v okamžiku rozhodování stěžovatele a) již neexistovalo, a proto byl návrh zjevně bezpředmětným. Výklad pojmu „zjevná bezpředmětnost“ krajským soudem je v rozporu s judikaturou a má základ v nesprávném přesvědčení o obsahové obdobnosti obou rozhodnutí stěžovatele b) jako zadavatele o zrušení zadávacího řízení.

Stěžovatel b) dále namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro rozpor závěrů krajského soudu o nemožnosti postupu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu

pokračování

v dané věci se zbývajícím odůvodněním rozsudku. Na jedné straně je po stěžovateli a) vyžadováno, aby vedl řízení i ohledně druhého rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, neboť zrušení prvního rozhodnutí zjevnou bezpředmětnost nezakládalo, současně však aplikace výkladu krajského soudu v jiné části rozsudku nutně vede k závěru, že rovněž v případě přezkumu druhého rozhodnutí stěžovatelem a) by byl návrh žalobce zjevně bezpředmětný. V této souvislosti stěžovatel b) poukázal na hypotézu, z níž vycházel krajský soud, že dojde-li ke zrušení zadávacího řízení, je vyloučeno jakékoliv ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky, neboť k němu vůbec nedochází, coby podmínka nápravného opatření dle § 118 odst. 1 ZVZ, a současně zrušení zadávacího řízení zadavatelem představuje maximum toho, co může stěžovatel a) jako nápravné opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ uložit. Tato hypotéza byla přitom naplněna rovněž v případě druhého rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení.

Stěžovatel b) také namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro nedostatek důvodů. Krajský soud opomíjí podstatnou změnu okolností, k níž došlo v důsledku plynutí času, stejně tak opomíjí, že důvody obou rozhodnutí stěžovatele b) spočívaly ve věcně odlišných skutečnostech, které se překrývají jen velmi okrajově. V případě prvního rozhodnutí stěžovatel b) jako jeden z důvodů uvedl svou domněnku, že s ohledem na zbývající dobu nebude možné veřejnou zakázku realizovat v původně uvažovaném rozsahu. Druhé rozhodnutí stěžovatel b) odůvodnil tím, že již objektivně nemohlo dojít k uzavření smluv mezi vybraným uchazečem a konečnými adresáty plnění veřejné zakázky do 30. 6. 2013, proto se veřejná zakázka stala objektivně nerealizovatelnou. Krajský soud zjevně vychází z přesvědčení, že zrušení zadávacího řízení bylo účelové, což je však založeno na nedostatečných, resp. věcně nesprávných zjištěních. Rozsudek krajského soudu je tak založen na nesprávném předpokladu o účelovosti a shodnosti důvodů obou rozhodnutí stěžovatele b).

Za nepřípustný excés z účelu přezkumu činnosti správních orgánů označil stěžovatel b) účinek rozsudku krajského soudu, který by měl nutit stěžovatele a) k zahájení řízení z moci úřední rovněž proti druhému rozhodnutí stěžovatele b) o zrušení zadávacího řízení. Žalobce druhé rozhodnutí stěžovatele b) o zrušení zadávacího řízení nenapadl řádně podaným návrhem, proto stěžovatel a) mohl řízení zahájit toliko z moci úřední na základě vlastního uvážení, což je výrazem jeho autonomie. K vydání druhého rozhodnutí stěžovatele b) existovaly objektivní důvody, proto by zahájení řízení z moci úřední bylo nedůvodné.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem stěžovatel b) navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

V. Vyjádření žalobce a osoby zúčastněné na řízení 2.

Žalobce se ve svém vyjádření ztotožnil se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku.

Ke kasační stížnosti stěžovatele a) uvedl, že stěžovatel a) se snaží účelově hledat v rozhodnutích stěžovatele b) o zrušení zadávacího řízení rozdíly, které fakticky neexistují,

na obranu svého nesprávného postupu. Pro zrušení zadávacího řízení přitom nebyly dány důvody dle ZVZ. Do situace, ze které stěžovatel b) dovodil důvody pro uvedené zrušení, se dostal svým nesprávným jednáním a opakovaným prodlením s přijetím nezbytných kroků. Žalobce dodržel postup předvídaný ZVZ, podle kterého návrhu na přezkoumání úkonů stěžovatele b) stěžovatelem a) předchází podání námitek adresované stěžovateli b). První rozhodnutí stěžovatele b) bylo pouze účelové a v zásadě fiktivní; stěžovatel b) nikdy neměl v úmyslu napravit svůj vadný postup a pokračovat v zadávacím řízení. Pokud by uvedené stěžovatel a) zjistil, neměl rozhodnout o zastavení řízení z důvodu zjevné bezpředmětnosti, neboť je nepochybné, že žalobce se primárně domáhal pokračování v zadávacím řízení a jeho ukončení výběrem nejvhodnější nabídky, nikoliv zrušení vadného rozhodnutí. Účelové argumentaci stěžovatele a) nelze přisvědčit, neboť by tak bylo fakticky umožněno vyhnout se efektivnímu přezkumu úkonů zadavatelů ze strany stěžovatele a).

Ke kasační stížnosti stěžovatele b) žalobce uvedl, že § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu nelze vykládat ve všech případech bez dalšího tak, jak tvrdí stěžovatelé a), b), ale vždy je třeba zkoumat konkrétní okolnosti projednávaného případu. Podle žalobce není rozsudek krajského soudu rozporný. Krajský soud konstatoval, že pokud nelze uložit nápravné opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ v případě zrušení zadávacího řízení, může se stát návrh na přezkoumání úkonů zadavatele [stěžovatele b)] zjevně bezpředmětným; nemusí se však stát bezpředmětným vždy. První rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení stěžovatel b) zrušil toliko z důvodu snahy ukončit správní řízení vedené stěžovatelem a); poté v podstatě okamžitě stěžovatel b) opakovaně rozhodl o zastavení řízení ze skutkově obdobných důvodů. Žalobce se vyjádřil také k závěru krajského soudu o tom, že pokud dojde ke zrušení zadávacího řízení, je vyloučeno jakékoliv ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky coby podmínka uložení nápravného opatření podle § 118 odst. 1 ZVZ, a že současně zrušení zadávacího řízení představuje maximum toho, co může stěžovatel a) jako nápravné opatření uložit. Tento závěr se podle žalobce nemůže vztahovat na případy, kdy je napadána nezákonnost rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení; v takovém případě je maximum toho, čeho může navrhovatel docílit, zrušení rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, neboť navrhovatel má z povahy věci zájem, aby bylo v zadávacím řízení pokračováno. Ve světle uvedeného neobstojí ani názor stěžovatele b), že hypotéza vedoucí k závěru o zjevné bezpředmětnosti návrhu byla naplněna i v případě druhého rozhodnutí stěžovatele b) o zrušení zadávacího řízení a že vlastním jednáním stěžovatele b) bylo dosaženo, čeho by hypoteticky mohl žalobce dosáhnout v řízení před stěžovatelem a), což by vedlo k závěru o bezpředmětnosti návrhu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalobce nesouhlasí s tím, že by důvody obou rozhodnutí stěžovatele b) o zrušení zadávacího řízení byly natolik odlišné, že je není možno vůbec spojovat. Důvod je totožný, a to časová tíseň na straně stěžovatele b), kterou si opakovaně způsobil sám nesprávným a nezákonným postupem. Stěžovatel b) měl možnost zrušit svá rozhodnutí mnohem dříve a v zadávacím řízení mohl pokračovat. Není pravdou, že by návrh žalobce fakticky nesměřoval proti důvodům druhého zrušení zadávacího řízení, neboť důvody prvního a druhého zrušení zadávacího řízení nebyly natolik rozdílné. Proto není pravdivé ani to, že by žalobce neprokázal aktivní přístup.

Žalobce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti stěžovatelů a), b) jako nedůvodné zamítl.

pokračování

Osoba zúčastněná na řízení 2. se ke kasačním stížnostem nevyjádřila.

VI. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Stěžovatelé a), b) se kasačními stížnostmi podanými ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) domáhali přezkumu rozhodnutí krajského soudu, které vzešlo z řízení, v němž byl stěžovatel a) účastníkem a stěžovatel b) osobou zúčastněnou na řízení (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnosti splňují zákonné náležitosti (§ 106 odst. 1 s. ř. s.), za stěžovatele a) jedná jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání vyžadované pro výkon advokacie a stěžovatel b) je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasačních stížností a v rámci uplatněných důvodů a zkoumal při tom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

Kasační stížnosti stěžovatelů a), b) jsou důvodné.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), ze které se podává, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším, v judikatuře zdejšího soudu rovněž konzistentně uváděným důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, a ze dne 8. 12. 2009, č. j. 8 Afs 73/2007 - 111). Konečně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je rozhodnutí krajského soudu, jehož odůvodnění je vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107).

Stěžovatel b) v kasační stížnosti namítl nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu pro rozpor závěrů krajského soudu o nemožnosti postupu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu se zbývajícím obsahem odůvodnění rozsudku. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal, neboť krajský soud provedl podrobnou úvahu, která má návaznost a vnitřní logiku, přičemž námitka stěžovatele b) směřovala pouze do dílčí úvahy, aniž by byl zohledněn kontext celku. Jinou

otázkou ovšem zůstává zákonnost závěrů krajského soudu; tou se Nejvyšší správní soud zabývá níže.

Stěžovatel b) dále nepřezkoumatelnost spatřoval v tom, že krajský soud založil své závěry na nesprávném předpokladu o účelovosti a shodnosti důvodů rozhodnutí stěžovatele b). Ani z tohoto hlediska Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným neshledal. Jakkoliv stěžovatel b) podřadil svou argumentaci pod nepřezkoumatelnost rozhodnutí, z jejího obsahu vyplývá, že brojí spíše proti posouzení právních otázek krajským soudem [ostatně tvrzení stěžovatele b) jsou reakcí na obsah odůvodnění napadeného rozsudku]. Rovněž nezákonnost rozsudku v tomto směru Nejvyšší správní soud hodnotí dále.

K námitce stěžovatele a), v níž namítl částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, neboť se krajský soud nijak nezabýval jeho argumentací, že je potřeba dodržovat postup stanovený zákonem, který předchází podání návrhu podle § 114 odst. 1 ZVZ, musí Nejvyšší správní soud upozornit na svou konstantní judikaturu týkající se otázky povinnosti krajského soudu vypořádat se s námitkami uplatněnými žalovaným v jeho vyjádření k žalobě. Například v rozsudku ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 64/2009 - 153, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[n]ezohlednění důvodů uvedených ve vyjádření žalovaného k žalobě nemůže být vadou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Je to žalobce, kdo určuje rozsah a meze přezkumu napadeného rozhodnutí v podobě žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), a proto nevypořádá-li se soud s argumentací žalovaného, pak tím může ovlivnit kvalitu a sílu svého právního názoru, nikoli však zatížit své rozhodnutí vadou spočívající v nepřezkoumatelnosti.“ Správní soud je tak povinen vypořádat se pouze s žalobní argumentací; správní orgán musí naopak svou argumentaci, jejíž správnost má krajský soud posoudit, vtělit do správního rozhodnutí (srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2014, č. j. 2 As 23/2014 – 34).

Další námitky stěžovatelů a), b) spočívaly v nesprávném hodnocení skutkového stavu a následném nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem. Stěžovatelé a), b) shodně namítli, že krajský soud nesprávně posoudil důvody pro zrušení zadávacího řízení uvedené v prvním a druhém rozhodnutí stěžovatele b), které nebyly obdobné, jak uzavřel krajský soud, avšak naopak odlišné. Stěžovatel b) dále konstatoval, že rozsudek krajského soudu je založen na nesprávném předpokladu o účelovosti jeho úkonů. Podle stěžovatelů a), b) krajský soud neponechal stěžovateli a) možnost správního uvážení, zda zahájit řízení z moci úřední ve věci druhého rozhodnutí stěžovatele b), či nikoliv, což je nepřípustným excesem z přezkumu činnosti správních orgánů ve správním soudnictví. Stěžovatel a) k tomu poznamenal, že nemůže postupovat v rozporu se zákonem a mimo své pravomoci rozhodovat o úkonu zadavatele [stěžovatele b)], který neprošel zákonem stanoveným postupem podle § 110 a násl. ZVZ. Stěžovatel b) v kasační stížnosti dále uvedl, že značným rozšířením účelu správního návrhového řízení předložil krajský soud výrazně restriktivní výklad § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu; ten se netýká toliko případů, kdy dojde k uspokojení navrhovatele, ale zakládá důvod pro zastavení řízení také tehdy, pokud v důsledku okolností vzniklých po zahájení řízení již objektivně nelze vydat rozhodnutí, jehož se navrhovatel domáhá. Výklad pojmu „zjevná bezpředmětnost“ provedený krajským soudem má základ v nesprávném přesvědčení o obsahové obdobnosti prvního a druhého rozhodnutí stěžovatele b).

pokračování

Nejvyšší správní soud konstatuje, že jádrem sporu je posouzení možnosti zastavení správního řízení vedeného stěžovatelem a) pro zjevnou bezpředmětnost návrhu podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu v případě, že zadavatel [stěžovatel b)] zruší své rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, které je předmětem návrhového správního řízení u stěžovatele a), přičemž následně vydá nové rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení, o čemž je stěžovatel a) ze strany navrhovatele (žalobce) před vydáním rozhodnutí informován. S tím souvisí rovněž posouzení otázky, zda byl krajským soudem v nyní projednávané věci správně zjištěn skutkový stav, na nějž krajský soud aplikoval své právní závěry, vedoucí ke zrušení rozhodnutí stěžovatele a) a jeho předsedy.

Předně je nezbytné zabývat se tím, jakým způsobem vůbec stěžovatel a) mohl postupovat při rozhodování o návrhu žalobce podle § 114 odst. 1 ZVZ.

Podle § 118 odst. 1 ZVZ nedodrží-li zadavatel postup stanovený pro zadání veřejné zakázky nebo pro soutěž o návrh, přičemž tento postup podstatně ovlivnil nebo mohl ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu, a dosud nedošlo k uzavření smlouvy, stěžovatel a) zruší zadávací řízení nebo soutěž o návrh nebo jen jednotlivý úkon zadavatele. Podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu správní orgán řízení usnesením zastaví, jestliže se žádost (resp. návrh) stala zjevně bezpředmětnou.

Zastavením řízení pro zjevnou bezpředmětnost návrhu podaného podle § 114 odst. 1 ZVZ tehdy, bylo-li zadávací řízení zrušeno v průběhu řízení u stěžovatele a) samotným zadavatelem, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 29. 5. 2015, č. j. 7 As 101/2014 - 76, ve kterém konstatoval následující: „[Z] jazykového výkladu ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že by Úřad pro ochranu hospodářské soutěže měl posoudit existenci důvodů pro uložení nápravného opatření, tedy že by měl meritorně návrh posoudit a pouze v případě, kdy zjistí, že návrh není důvodný, jej zamítnout. V posuzované věci však stěžovatel a) [Úřad pro ochranu hospodářské soutěže - pozn. NSS] návrh účastníka řízení meritorně neposuzoval, neboť zadávací řízení bylo v dotčených částech již zrušeno stěžovatelem b) [zadavatelem - pozn. NSS]. V důsledku toho se tak stal návrh účastníka řízení na přezkum úkonů zadavatele zjevně bezpředmětným. Nelze totiž nad rámec platné právní úpravy a zákonem stanovené pravomoci Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže dovozovat jeho povinnost vést řízení i po zrušení zadávacího řízení, tj. poté, co odpadl předmět řízení, kterým je trvající zadávací řízení. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže by tak byl nucen vydat de facto deklaratorní rozhodnutí o tom, zda došlo či nedošlo ke kvalifikovanému porušení povinností zadavatele. Zohlednit je nutno i skutečnost, že pokud by stěžovatel a) v rozhodnutí o zamítnutí návrhu vydaném po zrušení zadávacího řízení stěžovatelem b) pouze v odůvodnění vyslovil závěr, že stěžovatel b) kvalifikovaným způsobem porušil zákon o veřejných zakázkách, stěžovatel b) by neměl žádnou možnost domáhat se ochrany proti takové části odůvodnění rozhodnutí úřadu. Vzhledem k tomu, že výrokem rozhodnutí (tj. zamítnutím návrhu) nebylo do právní sféry stěžovatele b) zasazeno, byla by jeho žaloba proti rozhodnutí stěžovatele a) nepřípustná ve smyslu § 68 písm. d) s. ř. s., podle něhož je nepřípustná žaloba směřující jen proti důvodům rozhodnutí správního orgánu. [...] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že v případě, že zadávací řízení bylo po podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zrušeno, nelze aplikovat ust. § 118 odst. 5 písm. a) zákona o veřejných zakázkách. Proto stěžovatel a) postupoval správně, pokud řízení podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního

řádu zastavil, neboť zákon o veřejných zakázkách neobsahuje vlastní úpravu zastavení řízení zahájeného na návrh a podle ust. § 118 odst. 5 lze postupovat pouze v případech zamítnutí návrhu z věcných důvodů nebo tehdy, je-li návrh podán neoprávněnou osobou.“ Tyto závěry jsou přitom použitelné jako východisko posouzení i v nyní projednávané věci.

Tato věc je ovšem oproti věci rozhodnuté citovaným rozsudkem odlišná v tom, že stěžovatel b) poté, kdy zrušil své první rozhodnutí, vydal druhé rozhodnutí, kterým zadávací řízení opětovně zrušil, o čemž byl stěžovatel a) žalobcem informován. Krajský soud dospěl k závěru, že důvody pro zrušení zadávacího řízení byly v prvním i druhém případě obdobné, první rozhodnutí stěžovatele a) jím bylo zrušeno pouze účelově, aby stěžovatel a) zastavil řízení o přezkumu, což nelze přijmout, neboť by tak nebyl naplněn požadavek efektivního dohledu nad zadáváním veřejných zakázek. Ačkoliv nelze podstatu závěrů krajského soudu bez dalšího odmítnout jako zcela iracionální, Nejvyšší správní soud ji z níže uvedených důvodů nepovažuje za správnou.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 – 43, uvedl následující: „Je třeba nejprve zkoumat účel řízení o přezkoumání úkonů zadavatele podle § 113 a násl. zákona o veřejných zakázkách. Účelem této právní úpravy (odhlédneme-li od návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy na veřejnou zakázku dle 114 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách) je implementace unijní úpravy obsažené ve směrnici Rady 89/665/EHS o koordinaci právních a správních řízeních týkajících se přezkumného řízení při zadávání veřejných zakázek na dodávky a stavební práce, ve znění změn provedených směrnicemi 92/50/EHS a 2007/66/ES (dále jen směrnice), srov. k tomu § 1 zákona o veřejných zakázkách a důvodovou zprávu k návrhu zákona o veřejných zakázkách (sněmovní tisk č. 1076/0, 4. volební období, dostupný v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky na www.psp.cz). Směrnice stanoví povinnost členských států zvýšit transparentnost zadávání veřejných zakázek zavedením oprávněných prostředků, které umožní přezkoumání úkonů zadavatele ve stádiu, kdy lze případná pochybení ještě napravit. Za tímto účelem mají osoby uvedené v čl. 1 odst. 3 směrnice právo iniciovat přezkumné řízení, v rámci něhož mají vnitrostátní orgány pravomoc (i) rozhodnout o předběžném opatření, kterým se pozastaví zadávací řízení, případně výkon rozhodnutí zadavatele, (ii) zrušit rozhodnutí nebo úkon zadavatele a (iii) rozhodnout o náhradě škody způsobené protiprávním jednáním zadavatele (čl. 2 odst. 1 směrnice). Tyto pravomoci mohou být rozděleny mezi různé orgány (čl. 2 odst. 2).“

Zadávání veřejných zakázek není výkonem veřejné moci. Jedná se o civilní kontraktační proces, který je, s ohledem na nakládání s veřejnými prostředky, modifikován předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43). Vztah mezi zadavatelem a uchazeči o veřejnou zakázku nespadá do okruhu těch vztahů, v nichž jeden ze subjektů práva vystupuje jako silnější vůči druhému; v zadávacím řízení se autoritativně nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují uchazeči žádná subjektivní oprávnění ani povinnosti v materiálním slova smyslu. Úkony zadavatele tak nejsou autoritativními akty veřejné moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 9 Afs 5/2013 - 32). Uchazeč v zadávacím řízení nemá právo na to, aby se stal vítězným uchazečem, jemuž bude veřejná zakázka přidělena, ani právo na vlastní uzavření smlouvy. Jediné uchazeči garantované právo v tomto ohledu je právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení a právo na nezávislý přezkum

pokračování

úkonů či rozhodnutí zadavatele ze strany stěžovatele a) jako nezávislého orgánu poté, co se u něj dotčený uchazeč neúspěšně bránil námitkami (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 50/2006 - 137, a ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 Afs 5/2013 - 27). Uvedených skutečností je stěžovatel a) povinen dbát, vykonává-li dohled nad veřejnými zakázkami. S krajským soudem lze souhlasit v tom, že dohled musí být ze strany stěžovatele a) zajišťován účelně, efektivně a smysluplně. Avšak stěžovatel a) musí dbát právních předpisů a především nevybočovat ze svých kompetencí, tedy nezasahovat do předmětného civilně právního poměru více, než mu umožňuje zákon.

Nejvyšší správní soud připomíná, že zjevná bezpředmětnost návrhu je dána, pokud v průběhu řízení nastane důvod, v jehož důsledku nebude možné o žádosti věcně rozhodnout; nelze jí tedy vyhovět ani ji zamítnout a řízení je nutno procesním rozhodnutím zastavit (srov. Vedral, J. *Správní řád: komentář*. 2. vyd. Praha: BOVA POLYGON, 2012. ISBN 978-80-7273-166-4, s. 593). Z uvedeného vyplývá, že bezpředmětnost žádosti se posuzuje podle objektivních okolností v dané věci a nutně předchází meritornímu přezkumu.

Krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že postup podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je postupem mimořádným, výlučně vázaným na dosažení stavu objektivního procesního uspokojení navrhovatele (žalobce), přičemž zjevná bezpředmětnost návrhu může být dána jen tehdy, pokud z jeho pohledu bylo jednáním zadavatele [stěžovatele b)] skutečně dosaženo stavu, jehož hodlal navrhovatel (žalobce) dosáhnout svým návrhem. Cílem žalobce bylo, aby bylo v zadávacím řízení pokračováno. Pokud bylo první a druhé rozhodnutí stěžovatele b) založeno na obdobných důvodech, měl se stěžovatel a) v řízení o přezkumu prvního rozhodnutí stěžovatele b) zabývat také jeho druhým rozhodnutím, neboť pouze tak by došlo k procesnímu uspokojení žalobce. Pokud by bylo postupováno v souladu s tímto názorem krajského soudu, nastala by situace, kdy by stěžovatel a) před zastavením řízení pro zjevnou bezpředmětnost návrhu, tj. z procesních důvodů, byl alespoň částečně povinen zabývat se skutkovými okolnostmi a jejich věcným přezkumem, neboť by musel přezkoumat obsah prvního, v té době již zrušeného a neexistujícího rozhodnutí stěžovatele b), stejně jako odůvodnění jeho druhého rozhodnutí, jež nebylo předmětem návrhu žalobce, jakkoliv o něm stěžovatele a) v průběhu řízení informoval.

Je ovšem třeba poznamenat, že § 118 odst. 1 ZVZ ani jiné ustanovení stěžovateli a) neumožňuje, aby zadavateli [stěžovateli b)] nařídil, že je povinen v zadávacím řízení pokračovat; oprávnění zrušit úkon zadavatele nelze vykládat takto extenzivním způsobem. Podstata takového zrušení tkví v tom, že úkon zadavatele vylučoval nebo mohl vyloučit zásady stanovené v § 6 ZVZ a v jeho důsledku hrozila nebo vznikla újma na právech navrhovatele, čímž zadavatel porušil postup stanovený pro zadání veřejné zakázky, což podstatně ovlivnilo nebo mohlo ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky nebo návrhu (§ 114 odst. 1 a § 118 odst. 1 ZVZ).

Závěry krajského soudu je proto pro jejich nesprávnost třeba odmítnout, a to i přesto, že by, v čistě teoretické rovině, mohlo docházet k účelovému rušení úkonů zadavatele o zrušení zadávacího řízení a řetězení nových úkonů směřujících ke zrušení zadávacího řízení. ZVZ ani jiné právní předpisy není možné vykládat s apriorním

předpokladem, že veřejní zadavatelé, popř. stěžovatel a) nemají zájem na postupu v souladu se zákonem, hájení veřejného zájmu a dodržování pravidel ve vztahu k uchazečům o veřejnou zakázku (srov. výše citovaný rozsudek ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43). Tím spíše tak nelze zdůvodnit, aby stěžovatel a) prováděl věcný přezkum tehdy, je-li povinen zastavit řízení z procesních důvodů, zde pro odpadnutí jeho předmětu [zrušeného prvního rozhodnutí stěžovatele b)].

Pokud by byl stěžovatel b) skutečně při svých úkonech motivován účelovostí a snahou o nezadání veřejné zakázky, pak měl žalobce jako uchazeč o veřejnou zakázku a stěžovatel a) jako nezávislý orgán dohledu jiné prostředky ochrany a zamezení takovému jednání, které neodporují smyslu a účelu ZVZ a správního řádu. Žalobce mohl proti takovým úkonům opětovně podat námitky podle § 110 a násl. ZVZ, čímž by umožnil stěžovateli b) případně napravit svůj postup, byl-li by v rozporu s ZVZ. Ostatně z kontextu ZVZ plyne, že právní úprava zadávání veřejných zakázek je založena na principu, dle kterého je zadavateli [stěžovateli b)] umožněno provést nápravu vlastního pochybení (srov. § 110, § 111, § 114 odst. 4 ZVZ). V tomto smyslu také argumentoval stěžovatel a) ve vyjádření k žalobě, což krajský soud v napadeném rozsudku dostatečně nezohlednil. Uvedený závěr lze podpořit mj. také tím, že pokud není využita možnost podat námitky, ačkoliv tak mohlo být ze strany určitého subjektu učiněno, není takový subjekt oprávněn podat v téže věci podnět stěžovateli a) k zahájení řízení z moci úřední (§ 110 odst. 9 ZVZ). Následně pak mohl žalobce opětovně podat návrh podle § 114 odst. 1 ZVZ k stěžovateli a), v němž by poukázal na účelové řetězení úkonů stěžovatele b) zrušujících zadávací řízení, ke kterému by stěžovatel a) zajisté musel přihlédnout a vypořádat se s ním v odůvodnění svého rozhodnutí. Dozvěděl-li by se stěžovatel a) o shora popsaném jednání stěžovatele b), mohl by rovněž zahájit řízení z moci úřední (§ 113 ZVZ), a stejně tak by jej případně mohl postihnout za spáchání správního deliktu (§ 120 a § 121 ZVZ). Zákon pak v tomto ohledu pamatuje i na závažnost opakovaného porušení ZVZ zadavatelem, neboť při opakovaném jednání se sazba pokuty ukládané za správní delikt zvyšuje o dvojnásobek (§ 120 odst. 3 ZVZ).

V této souvislosti Nejvyšší správní soud s ohledem na námitku stěžovatele a) pro úplnost konstatuje, že stěžovatel a) může zahájit řízení z moci úřední (§ 113 ZVZ), jestliže pro to v rámci svého správního uvážení shledá důvody [ve vztahu k závěrům krajského soudu lze poznamenat, že pokud by to bylo vhodné, lze takové řízení v obecné rovině, s ohledem na zásadu hospodárnosti, spojit s již vedeným správním řízením; je ovšem třeba zdůraznit, že vhodnost spojení řízení nelze bez dalšího předpokládat, neboť návrhové správní řízení a řízení zahájené z moci úřední se mohou ve své podstatě lišit, například co do okruhu účastníků řízení (srov. § 116 ZVZ)]. Skutečnost, že je věcí uvážení správního orgánu, zda zahájí řízení z moci úřední či nikoliv, předznamenává pravomoc soudu ve správním soudnictví. Neexistuje zde totiž veřejné subjektivní právo určité osoby, kterému by odpovídala povinnost správního orgánu [stěžovatele a)] zahájit řízení; takové právo z povahy věci nezakládá ani podnět k zahájení řízení z moci úřední (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2009, č. j. 8 Ans 6/2009 - 83, anebo ze dne 7. 5. 2010, č. j. 5 Ans 5/2009 - 139). Není-li takového práva, pak mu nemůže být poskytnuta ochrana ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud tedy souhlasí se stěžovatelem a), že krajský soud jej nemohl zavázat, aby ve vztahu k druhému rozhodnutí stěžovatele b) zahájil řízení z moci úřední. Ani z této perspektivy proto není možné

pokračování

přisvědčit závěru krajského soudu, že stěžovatel a) byl povinen zabývat se v řízení o přezkumu prvního rozhodnutí stěžovatele b) rovněž jeho druhým rozhodnutím.

Konečně je třeba poznamenat, že v nyní projednávané věci nelze souhlasit s argumentací krajského soudu, že „[p]řestože návrhové řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v sobě nutně obsahuje prvek kontradiktornosti (navrhovatel vs. zadavatel), je žalovaný oprávněn na základě podaného návrhu přezkoumat zadávací řízení jako celek a v něm dovodit i takové porušení ZVZ, na které jej původní návrh neupozorňoval; tím spíše to musí platit ve vztahu k opakujícímu se úkonu zadavatele v témže zadávacím řízení, obdobnému typově i obsahově“. Pokud jsou dány důvody pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, tedy z procesních důvodů pro odpadnutí předmětu řízení, nelze v takovém řízení pokračovat a přezkoumávat jakékoliv úkony zadavatele [stěžovatele b)], neboť meritorní přezkum je z povahy věci vyloučen.

Nejvyšší správní soud tak dospěl k následujícímu závěru. Je-li k stěžovateli a) podán návrh na přezkum úkonu zadavatele, kterým zadavatel zrušil zadávací řízení, a zruší-li zadavatel tento svůj úkon v průběhu správního řízení vedeného stěžovatelem a), pak odpadá předmět řízení a stěžovatel a) je povinen řízení z procesních důvodů pro zjevnou bezpředmětnost návrhu zastavit podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. V takovém případě je z povahy věci vyloučen meritorní přezkum. V řízení se proto stěžovatel a) nemůže věcně zabývat jakýmkoliv úkony zadavatele, a to ani dalším případným rozhodnutím zadavatele o zrušení zadávacího řízení. Případné účelové řetězení úkonů zrušujících zadávací řízení ze strany zadavatele lze postihnout v řízení o správním deliktu (§ 120 a § 121 ZVZ), nápravy se lze domáhat podáním námitek k zadavateli (§ 110 ZVZ), následným podáním návrhu k stěžovateli a) (§ 114 ZVZ), přičemž stěžovatel a) jako nezávislý orgán dohledu nad zadáváním veřejných zakázek může rovněž zahájit řízení z moci úřední (§ 113 ZVZ).

Za takové situace Nejvyšší správní soud nezkoumal, zda jsou důvody prvního rozhodnutí stěžovatele b) shodné, obdobné či odlišné od důvodů jeho druhého rozhodnutí, neboť takový přezkum by byl v nyní projednávané věci bezpředmětný.

Závěrem Nejvyšší správní soud konstatuje, že neshledal důvod k vrácení soudního poplatku za řízení o kasační stížnosti stěžovateli b), o nějž požádal ve smyslu § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Stěžovatel b) je státní příspěvkovou organizací podřízenou Ministerstvu průmyslu a obchodu, zřízenou podle § 4a odst. 1 zákona č. 47/2002 Sb., o podpoře malého a středního podnikání a o změně zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o soudních poplatcích se od poplatku osvobozují Česká republika a státní fondy. Podle ustáleného výkladu se osvobození vztahuje na všechny státní orgány, jimž náleží moc zákonodárná, výkonná a soudní. Osvobozena jsou tedy ministerstva, jiné ústřední orgány státní správy, veškeré další orgány státní správy a územní samosprávné celky při výkonu přenesené působnosti (srov. Večeřa, J. *Zákon o soudních poplatcích a předpisy související: komentář*. 1. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2015 [online]. ISBN 978-80-7478-875-8, k § 11). Osvobození se naopak nevztahuje na příspěvkové organizace, ledaže je takové organizaci svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti státní správy,

příčemž výkon státní správy je předmětem řízení, v němž má být příspěvková organizace osvobozena od soudních poplatků (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2011, sp. zn. 19 Co 464/2011). O takový případ se ve vztahu k stěžovateli b) v nyní projednávané věci nejednalo, neboť podstatou věci je přezkum zadávacího řízení stěžovatele b), což nelze považovat za výkon státní správy ve shora uvedeném smyslu. Proto není dán důvod k vrácení zaplaceného soudního poplatku za podání kasační stížnosti.

VII. Závěr a náklady řízení

Nejvyššímu správnímu soudu tedy na základě výše uvedeného nezbylo než dospět k závěru, že kasační stížnosti stěžovatelů a), b) jsou důvodné, proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasačními stížnostmi napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který vyslovil Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, je krajský soud vázán (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 29. března 2016

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu